

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΙ: Τι ανακαλύψατε εκεί; ρώτησε περίεργος ο λόδοξ Ρότσεστερ τόν Σέρλοκ Χόλμς.

—'Αλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου κι' ὁ διάσημος ἀστυνομικός, κατεβαίνοντας πρότος ἀπ' αὐτό, εἶπε, ἐνῶ ἕνας Ἰρλανδὸς θυρωρὸς τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα:

—Θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω ὅλα ἐπὶ τόπου, μιλῶρδε.

Κι' ὅταν ἀνέβηκαν ἀπάνω στὸν κοιτῶνα τοῦ λόρδου, ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὸν ρώτησε:

—'Απολύσατε ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ σας, μιλῶρδε, κατὰ τὸ διάστημα τῆς προφυλακιστέας σας;

—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς προφυλακιστέας μου ἀπέλυσα τὸν τελευταῖο μου ὑπῆρῆτι, κ. Χόλμς. Τοὺς ἄλλους, τοὺς εἶχα ἀπολύσει πρὸ πολλοῦ, ἀπάντησε ὁ λόρδος.

Κι' ἀφοῦ ἄφησε νὰ φανῆ στὰ γέλια τοῦ ἕνα πικρὸ χαμόγελο, πρόσθεσε:

—Τὸν τελευταῖο καιρὸ τὰ οἰκονομικὰ μου ἦσαν τρισάβλια καὶ γιὰ νὰ μὴ καταστραφῶ τελείως, ὥσπου νὰ πάρω τὴν κληρονομία μου διεκδικῶ, ἀναγκαστικὰ νὰ περιορίσω τὶς δαπάνες μου σὲ σημεῖο ἀσφάτουσι!...

—Κάνετε πολὺ καλά, μιλῶρδε... Ὁ περιορισμὸς τῶν ἐξόδων εἶνε ἐξαιρετικὸς σπάνιο προτέρημα γιὰ τοὺς νέους τῶν πλουσίων οἰκογενειῶν... Εἶνε μιά ἀπ' τὶς πρὸ ἀξιοσημειώτες ἀρετῆς; ἐτόνισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, Δυστυχῶς, ὅμως, πρόσθεσε σοβαρὰ δὲν τὴν εἶχατε ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ ἔπρεπε. Ἄν εἴσατε ἀπὸ τὸτε λίγο μονάχα οἰκονομὸς, δὲν θὰ πέφτατε στὰ δίχτυα τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Φινέα Ἄμπερλὴν, ὁ ὅποιος, δὲν σὰς τὸ κρύβω, μιά καὶ μιλοῦμε οἱ δύο μας, εἶνε ἕνας ἀπαίσιας τοκογλύφος!

—Ἐχετε δίκιο, τ' ὁμολογῶ, κ. Χόλμς! ἀποκρίθηκε ντροπισμαμένως ὁ νεαρὸς λόρδος.

Καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, πρόσθεσε:

—Πρέπει νὰ σημειώσατε ὅμως, ὅτι κατέφυγα στὸν κ. Ἄμπερλὴν, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ εἶχα τὴν ἀπερσιπέφω νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ μερικὸς φίλους μου.

Ἡ διάσημος ἀστυνομικός προσπονήθηκε, πὼς ἔδωσε προσοχὴ στὴν προσπάθεια αὐτὴ τοῦ λόρδου νὰ δικαιολογηθῆ κι' ἀφοῦ ἔβριξε μιά ματιὰ γύρω του καὶ διεπίστωσε ὅτι τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει στὸν κοιτῶνα τοῦ λόρδου ἀπ' τὴν προηγούμενη ἐπίσκεψί του, πήγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ μαρμαρινὸ τζάκι, ἀπάνω στὸ ὅποιο ἦσαν τοποθετημένα ἕνα ἔκκρεμες καὶ κάμποσα ἀγαλματάκια.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικός ἐξέτασε δυὸ-τρία λεπτὰ τὸ ἔκκρεμες κι' ὕστερα γύρισε πρὸς τὸν λόρδο καὶ τοῦ εἶπε:

—Διάβολοι! Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσουμε τὸν θυρωρὸ νὰ φύγῃ, μιλῶρδε. Ἐγὼ νὰ τοῦ κάνω μερικὰς ἐρωτήσεις.

—Νὰ τὸν καλέσουμε νάρθη, κ. Χόλμς, ἀπάντησε στὸν ἀστυνομικὸ ὁ λόρδος.

Καὶ συγχρόνως χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ὁ Ἰρλανδὸς θυρωρὸς ἐμφανίστηκε ἀμέσως κι' ὁ κύριός του τοῦ εἶπε:

—Μὰκ Ντούφ, ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θὰ σοῦ κάνῃ μερικὰς ἐρωτήσεις. Κιττάξτε καλά. Πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήση μὴ ἀκρίβεια καὶ νὰ πῆς καθὲ λεπτομέρεια πού ξέρεις. Ἄκους;

—Μάλιστα, μιλῶρδε! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Ἰρλανδὸς στὸν κύριό του. Ἄν δὲν γελιέμαι μάλιστα, τὸν κύριο τὸν εἶδα κι' ἄλλῃ φορὰ. Εἶνε ὁ ἀστυνομικός πού ἦρθε μόνος του κι' ἔμεινε κάμποσο ἐδῶ μέσα.

—Ἔννοια σας! Δὲν γελαστήκατε, κ. Μὰκ Ντούφ! τοῦ εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς χαμογελώντας. Ἡ νύμη σας δὲν εἶνε τοχαία, γι' αὐτὸ πιστεύω πὼς θὰ μὰς πληροφορήσῃς ἀκριβῶς πότε ἦρθε γιὰ τελευταία φορὰ ἐδῶ μέσα ὁ καπινοδοχοκαθαριστής.

—Καθὼς σὰς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορὰ, κύριε, ἀποκρίθηκε χωρὶς κανένα διαταγμὸ ὁ θυρωρὸς, ὁ καπινοδοχοκαθαριστής μὴκε ἐδῶ μέσα σὲ 7 Μαῦου.

—Καὶ τί ὥρα; ρώτησε ὁ Χόλμς.

—Μὰ, περὶπου, κατὰ τις 6 τὸ ὄραδου.

—Τέτοια ὥρα ἐρχόταν κι' ἄλλοτε;

—Ὅχι, κύριε. Ἄλλοτε ἐρχόντουσαν πάντα πρῶτ', πρὶν ἀρχίσει τὸ μαγεῖρεμα στὴν κουζίνα.

—Λέτε ἐρχόντουσαν κι' ἄλλῃ φορὰν... Γιατί;

—Γιατὶ συνήθως δὲν ἐρχόνταν οἱ ἴδιοι οἱ μαστόροι, ἀλλὰ στέλ-

νον τοὺς βοηθοὺς τους. Αὐτὸς μάλιστα πού ἦρθε τὴν τελευταία φορὰ, ἦταν καινούργιος, δὲν τὸν εἶχα εἰδῆ ἄλλη φορὰ.

—Εἴσατε θεδαίρις γι' αὐτὸ πού λέτε;

—Βεβαίωτατος, κύριε. Ἄρκει νὰ σὰς πῶ, ὅτι τοὺς δύο ἄλλους βοηθοὺς τοὺς ξέρω καλά, κι' ὅταν ἐρχόντουσαν τοὺς κερνοῦσα πάντα κανένα ποτηράκι οὔισακου... Ἐπειτα, πρέπει νὰ σὰς τὸ πῶ κι' αὐτό, οἱ ἄλλοι ξέρανε καλά τὴν διαρροῦμιοι τοῦ μέγαρου κι' ἀνεβαίνανε μόνον τους στὴ στέγη, ἐνῶ αὐτὸς ποῦρθε τὴν τελευταία φορὰ, μὸς ζήτησε νὰ τὸν ὀδηγήσω ἐγώ.

—Μπράβο, Μὰκ Ντούφ, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ ἀστυνομικός, ἔχεις περιφῆμη! Γιὰ πῆς μας ὅμως... Θυμάσαι τί κρατοῦσε ὁ καπινοδοχοκαθαριστής αὐτὸς ὅταν ἦρθε;

—Βέβαια!... Εἶχε μαζὺ του ὅ,τι χρειάζεται καθε καπινοδοχοκαθαριστής γιὰ τὴ δουλειά του!...

—Δηλαδή;

—Νὰ, τὴν σκάλα του, τὴν σκούπα του καὶ τὴν σφαῖρα του...

—Τί πράγμα εἶνε αὐτὴ ἡ σφαῖρα;

—Ἀπλοῦστατα, κύριε, ἕνα μεγάλου βαριδὶ, πού τὸ κατεβάζουν στὰ φουγάρα, γιὰ νὰ σπρώξουν πρὸς τὰ κάτω τις καπνιές πού τὰ θουλῶνουν...

—Ἄλλο τίποτα δὲν εἶχε;

—Ὅχι, κύριε!...

—Μὰ, ἀπολύτως τίποτε;

—Τί νὰ σὰς πῶ;... ἀποκρίθηκε μὲ κάποιον διαταγμὸ ὁ Ἰρλανδὸς στὸν Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε στενοχωρημένος:

—Νὰ, εἶπα, βλέπετε, τὴν περιέργεια, νὰ τὸν καλοκουττάξω...

Βιαζόμενος νὰ κατεβῶ στὴν ἐξώπορτα, γιὰ νὰ πετύχω κανένα τυχερὸ. Πάντως ὅμως θὰ ἔβλεπα ἄν κρατοῦσα καὶ τίποτε ἄλλο.

—Ὡστε δὲν εἰμίνατε κοντὰ του;

—Σὰς εἶπα... Τὸν ἄφησα νὰ ἐργα-

σθῆ μόνον του...

—Κι' ἄργησε νὰ κατεβῆ κάτω;

—Ὅχι, καὶ τόσο... Θυμάμαι μάλιστα, πὼς ὅταν μοῦ ἔφερε τὸ κλειδί, μὸς εἶπε, ὅτι κοπίασε χωρὶς κανένα λόγο.

—Ἐτσι, ἔ;... Καλά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τις πληροφορίες σου, κ. Μὰκ Ντούφ, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Κατόπιν προχώρησε πρὸς τὸ τζάκι, κι' ἀφοῦ ξανακούτταξε μιά στιγμή τὸ ἔκκρεμες, γύρισε πίσω κι' εἶπε στὸν Ἰρλανδὸ:

—Ἐχετε τὴν καλωσύνη, κ. Μὰκ Ντούφ, νὰ μὲ ὀδηγήσετε ἀπάνω στὴ στέγη;

Πρὶν τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ θυρωρὸς, ὁ Χόλμς γύρισε πρὸς τὸν λόρδο, πού στεκόταν ἀμίλητος καὶ, σκεπτικὸς,

τοῦ εἶπε:

—Μιλῶρδε, μάθαμε ἀρκετὰ. Φαντάζομαι, πὼς δὲν θ' ἄργησω ἀπάνω στὴ στέγη. Πάντως, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ περιμένετε.

Κι' ὁ διάσημος ἀστυνομικός ἀνοίγει μόνος του τὴν πόρτα καὶ ἐβῆκε ἔξω πρῶτος.

Ἦστερα ἀπὸ κάμποσην ὥρα, ὁ λόρδος Ρότσεστερ εἶδε νὰ μπαῖνῃ μέσα στὸν κοιτῶνα τοῦ ὁ θυρωρὸς του καὶ τὸν ρώτησε:

—Γιατὶ ἄφησες μόνον στὴ στέγη τὸν κύριο;

—Ἐτσι μὲ διέταξε, μιλῶρδε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰρλανδὸς.

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε μιά στιγμή, ξανάπε:

—Μιλῶρδε, ἐπιτρέπατε μοῦ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ, παρῆθενος. Ὅταν μὲ κιντάρει μ' ἔκεινα τὰ ἀλλόκοτα ματία του, θαρρῶ πὼς θέλει νὰ μαντέψῃ τί φαγητὰ ἔχω μέσα στὸ στομάχι μου!...

Ὁ λόρδος Ρότσεστερ δὲν μῦρεσε νὰ μὴ γελᾶσῃ, ἀλλ' ὁ φλύαρος Ἰρλανδὸς συνέχισε:

—Μιλῶρδε, ἐπιτρέψτε μοῦ νὰ σὰς ρωτήσω: Εἶνε φίλος σας ὁ κύριος αὐτός; Κι' ἔχει καλοὺς σκοπούς γιὰ σὰς;...

—Ἐτσι πιστεύω, καλὸ μοῦ Μὰκ Ντούφ, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ λόρδος Ρότσεστερ στὸ θυρωρὸ του. Ἀλλὰ γιὰ τι ρωτᾶς;

—Γιατὶ!... Ρωτᾶτε γιατί;... Ἄλλ' ἀφοῦ θέλει τὸ καλὸ σας... Τότε...

—Τότε, λοιπόν;...

Ὁ Μὰκ Ντούφ ὅμως ἔπαψε πειὰ νὰ προσέχῃ στὸν κύριό του. Ἰὺ πρόσωπό του πῆρε ἄξαρνα ἔκφρασι τρύμου καὶ στήλων καὶ θλέμματά του, τὰ γεμᾶτα ἐκπληξῆ, στὸ τζάκι.

—Τί τρέχει; μὸς φώναξε ὁ λόρδος, μόλις τὸν εἶδε ἔτσι ἄφωνο καὶ τρομαγμένον.

(Ἄκολουθεῖ)

